

Čís. 17214.

I. Provedení důkazu v cizině je platné, vyhovuje-li právu platnému v místě provedení důkazu; že provedení důkazu se nestalo podle platných předpisů cizího státu, musí tvrditi a dokázati interesovaná strana.

Výslech stran ve Francii před juge de paix bez poučení o možné přísaze.

II. Individualisování pohledávky, pro niž chce věřitel odporovati, v oznámení podle § 10 odp. ř., vyžaduje se jen tehdy, má-li oznamující věřitel proti dlužníku více pohledávek.

(Rozh. ze dne 8. února 1939, Rv I 1224/38.)

Srov. k I. rozh. č. 16213 Sb. n. s.

Proti odpůřčí žalobě, kterou žalobce podal v roce 1937 pro odporovatelnost smlouvy sjednané dne 29. prosince 1932, namítli žalovaní mimo jiné, že žalobce neuvedl v oznámení došlém soudu dne 15. prosince 1934 o zamýšleném odporování právnímu jednání (§ 10 odp. ř.), že má za Adolfem Š. pohledávku a také pohledávku tu číselně neindividualisovali, takže takové vadné jednání nemá v zápětí prodloužení lhůty ve smyslu § 10 odp. ř. V uvedeném oznámení bylo pouze řečeno, že žalobce hodlá podati odpor proti platnosti smlouvy postupní, uzavřené notářským spisem ze dne 29. prosince 1932, kterou Adolf Š. postoupil pozemky zapsané ve vložkách č. 271 a 273 kat. území K. Janu a Marii H-ovým, vymínil pro sebe a manželku Marii výměnek a zřídil zástavní práva pro Boženu Š. v částce 30.000 Kč a Annu K. v částce 30.000 Kč. Proti výsledku žalovaných Jana a Marie H-ových, provedenému ve Francii podle čl. 7 a 11 úmluvy mezi Československou republikou a Francií o právní ochraně a právní pomoci ve věcech občanských a obchodních č. 60/1931 Sb. z. a n., žalovaní netvrdili, že výslech ten se přičí zákoným předpisům státu dožádaného o právní pomoc. Žalobě výhovely soudy všech tří stolic, nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Pouze to, že výslech žalovaných Jana a Marie H-ových, o něž byl dožádán příslušný soud nebo úřad ve Francii, byl proveden policíí a že výslech nevyhověl ani potud dožádání, že jmenovaní žalovaní nebyli poučení o možné přísaze, nemůže založiti vadu řízení ve smyslu § 503 č. 2 c. ř. s., ježto dovolatelé netvrdili ani nedokázali, že se výslech žalovaných provedený ve Francii přičí předpisům zákonným platným ve Francii. Výslech byl proveden podle úmluvy mezi Československou republikou a Francií č. 60/1931 Sb. z. a n. V čl. 11 řečené smlouvy jest výslovně stanoveno, že dožádání budou vykonána podle předpisu zákonodárství dožádaného státu, takže je platné provedení důkazů vyhovující

právu platnému ve Francii, kde byl důkaz proveden, i když by nevyhovovalo tuzemskému právu. Soudu však není známo, zda výslech žalovaných před policií (správně *juge de paix*) bez poučení o možné přísaze, ač procesní soud o toto poučení žádal, vyhovuje právu platícimu ve Francii čili nic, zejména zda se opominutí poučení o přísaze přičí zákonodárství ve Francii ve smyslu čl. 11 č. 1 smlouvy č. 60/1931 Sb. z. a n. čili nic, a bylo proto na dovolatelích, aby skutečnost tu podle § 271 c. ř. s. dokázali (srv. rozh. č. 16213 Sb. n. s.).

Bezdůvodná jest i výtka dovolání, že v oznámení žalobcově podle § 10 odp. ř. nebyla individualisována pohledávka, pro niž chtěl žalobce odporovati, a že proto tímto oznámením nebyla prodloužena dvouletá lhůta k odporování podle § 2 č. 3 a § 4 č. 1 odp. ř. Taková individualisace, která v § 10 odp. ř. pro oznámení tam předvídané není výslovně předepsána, vyžaduje se jen tehdy, má-li oznamující věřitel proti dlužníku několik pohledávek a je-li tudíž individualisace pohledávky zapotřebí, aby mohla svého času býti zjištěna totožnost zamýšleného odporu s odporem skutečně provedeným. V souzené věci však taková pochybnost vůbec nevznikla a nebylo ani tvrzeno, že žalobce má nebo měl za Adolfem Š. kromě nyní uplatňované pohledávky ještě pohledávky jiné. Proto není v souzené věci podstatnou vadou žalobcova oznámení, že v něm nebyla individualisována jeho pohledávka.

Čís. 17215.

Je-li možno dosíci uspokojení vykonatelné pohledávky přímo z dlužníkovy jmění, jde o peněžitou pohledávku ve smyslu § 9 odp. ř., třebaš exekuční titul o oné pohledávce nezněl na prvním místě na plnění peněžitě, jako je tomu na př. tehdy, jestliže je dlužník odsouzen zprostiti svého věřitele povinností k zaplacení vyměřené dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti, jejíž zaplacení smluvně převzal.

(Rozh. ze dne 8. února 1939, Rv I 2371/38.)

Žalobci, kteří žalované Karle Z. prodali a odevzdali pozemky č. kat. 521/87 a 521/97 v B. a jimž se žalovaná zavázala zaplatiti ze svého dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti v té výši, jak bude vyměřena, kterou však vyjma částku 400 K po vyměření nezaplatila, vymohli si žalobou rozsudek, kterým byla žalovaná Karla Z. uznána povinnou dodržeti trhovou smlouvu a za tím účelem zaplatiti zemskému inspektorátu uvedenou dávku v nedoplatku 2.430 K 30 h s přísl. Tvrdíce, že vedení exekuce pro uvedený nedoplatek bylo marné, ježto žalovaná před vykonatelností onoho rozsudku převedla všechny své nemovitosti na svého syna, druhého žalovaného Karla Z., vymínivši si pro sebe doživotní bezplatný výměnek, a že jde o převod nemovitosti i zřízení výměnku odporovatelné podle odporčího řádu, domáhají se žalobci, že jest žalovaná Karla Z. povinna trpěti, aby I. pohledávka žalobců, a to útraty uvedeného sporu 914 K 60 h, útraty exekuční 156 K 70 h a II. pohledávka